

Festa de la catequesi a Ripoll

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

El curs de catequesi, ja iniciat .....

Les parròquies han iniciat el curs de catequesi. És cada any un repte: sembrar sense veure els fruits, però sense desanimar-nos mai. És l'hora que la catequesi no s'entengui com una mera comunicació d'informació, sinó també una vivència, una experiència de fe que serveixi de vehicle d'allò que ensenyem. Mai la catequesi no hauria de ser una freda classe on es dóna informació, sinó una ocasió per a comunicar el que creiem —Crist com a únic Messies i Salvador— perquè ens dóna vida i esperança. Tota experiència de fe necessita un mitjancer, que es converteix en testimoni. Tots hem de donar gràcies pels testimonis que hem rebut i que segu-

rament ens han ajudat en la nostra vida de fe: els pares, el sacerdot, els catequistes, alguns amics... Per tot això, no hi cap mètode de treball que pugui substituir el catequista, que ha de cuidar una sòlida espiritualitat i un testimoni transparent de vida. Diu el *Directori general de la catequesi*: «El catequista és intrínsecament un mitjancer que facilita la comunicació entre les persones i el misteri de Déu. Per això ha d'esforçar-se perquè la seva formació cultural, la seva condició social i el seu estil de vida no siguin obstacle al camí de la fe; tot al contrari: ha de ser capaç de crear condicions favorables perquè el missatge cristià sigui buscat, acollit i aprofundit.»

Diumenge XXXIII de durant l'any | Cicle B .....

Lectura del llibre del profeta Daniel (12,1-3)

En aquell temps es presentarà Miquel, comandant dels exèrcits celestials, que vetlla pels fills del teu poble; hi haurà un temps de desgràcies com no se n'havien vist des que existeixen les nacions fins aquell moment.

Però en aquell moment serà salvat el teu poble, tots els qui estaran inscrits en el llibre. La multitud dels qui dormen a la pols de la terra es desvetllarà, uns per a la vida eterna, altres per a la vergonya d'una reprovació eterna.

Els justos resplendiran com la llum del firmament, els qui hauran conduït el poble pel bon camí brillaran com els estels per sempre més.

Salm responsorial (Salm 15)

Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi.

Lectura de la carta als cristians hebreus (10,11-14.18)

Tots els sacerdots oficien diàriament i ofereixen sovint unes víctimes semblants, que mai no poden treure els pecats.

Però Jesucrist, després d'oferir-se una sola vegada com a víctima pels pecats, s'ha assegut per sem-

pre a la dreta de Déu, esperant que Déu faci dels seus enemics l'escambell dels seus peus. Amb una sola oblació ha consagrat del tot i per sempre els qui havien de ser santificats. Un cop Déu ha perdonat els pecats, ja no cal presentar cap més ofrena per a obtenir-ne el perdó.

Lectura de l'evangeli segons sant Marc (13,24-32)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Aquells dies, després d'aquelles desgràcies, el sol s'enfosquirà, la lluna no farà claror, les estrelles aniran caient del cel i els estols que dominen allà dalt trontollaran. Llavors veuran venir el Fill de l'home sobre els núvols amb gran poder i amb gran majestat. Mentrestant enviarà els àngels per reunir els seus elegits, que vindran de tots quatre vents, des dels extrems més llunyans de la terra i del cel. Mireu la figuera i apreneu-ne la lliçó: quan les seves branques es tornen tendres i neixen les fulles, sabeu que l'estiu s'acosta. Igualment quan vosaltres veureu tot això, sapigau que ell s'acosta, que ja és a les portes. Us dic amb tota veritat que no passarà aquesta generació sense que s'hagi complert tot això. El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran. Ara, del dia i de l'hora, ningú no en sap res, ni tan sols els àngels ni el fill; només ho sap el Pare.»

2

full

«Senyor, heretat meva i calze meu» | Mn. Marc Majà i Guiu .....

L'heretat és allò que hom rep com a transmès pels seus ascendents. Normalment, el fet de rebre l'heretat va lligat a un canvi qualitatiu en la pròpia vida, com ara la mort dels progenitors o bé l'inici d'una vida emancipada.

El calze és el vas que s'eleva públicament per donar rellevància a quelcom que s'ha d'anunciar. Aixecar el calze, de fet, pot tenir diversos significats: expressar la pròpia joia, donar a conèixer un projecte futur, manifestar un compromís, atorgar una felicitació...

Anomenar el Senyor «heretat meva» significa ser conscient que allò que hom és cridat a rebre és, en últim terme, Déu mateix. En altres paraules, allò que se'm vol donar en l'altra vida és la comunió amb Déu. La nostra herència és el Senyor.

Anomenar el Senyor «calze meu» significa que allò que em fa brindar en aquesta vida és també Déu mateix. El Senyor és el motiu del meu goig ja aquí, ell és el meu refugi, el meu repòs i el meu guia. Per això, en honor seu, aixeco el calze.

Estem en els últims dies de l'any litúrgic. Les lectures ens parlen i ens preparen per al trobament definitiu amb el Senyor. A la fi dels temps, «la multitud dels qui dormen a la pols de la terra es desvetllarà». Visquem, doncs, el temps que se'ns ha regalat en aquest món tenint-lo a ell com a motiu del nostre viure («Senyor, calze meu»). D'aquesta manera, tindrem també la confiança i el goig de tenir-lo a ell com a meta segura del nostre camí («Senyor, heretat meva»).

L'Església contribueix a crear una societat millor |

Romà Casanova, bisbe de Vic .....

La fe cristiana té una dimensió social essencial i ineludible. La fe cristiana professa la Trinitat divina. La distinció de les persones divines —el Pare, el Fill i l'Esperit Sant— és afirmada en la unitat divina. Per això la fe cristiana, des de la confessió de l'únic Déu «societat», no pot oblidar mai l'aspecte social de la seva fe i l'ha de viure amb totes les seves conseqüències.

Aquest any la campanya de Germanor ens porta a la reflexió de com l'Església contribueix a crear una societat millor. I així és, així ha estat i així serà. Els fills de l'Església, malgrat els seus pecats i les seves deficiències, han aportat en el passat un gran bé a la societat. Quantes obres de caritat, de solidaritat, d'atenció als malalts i als més desvalguts, d'educació dels infants i joves, d'escolta de les persones... han nascut de la fe en el cor d'una persona concreta, seguida per milers i milers amb el sol interès de servir estimant! Sense oblidar la força de la fe en el dia a dia de tantes persones i famílies, de grups i associacions que ha donat els fruits de la fidelitat, de l'amor, de l'esforç, del treball, de l'esperança malgrat tantes coses. I tot això és realitat present també ara en la nostra societat de manera clara.

La fe cristiana, des de la confessió del Déu vertader, ens porta a conèixer, estimar i transformar la societat. És la fe la que, pel més secret dels seus misteris, ens fa tocar la realitat, perquè ens porta al focus exacte,

Déu mateix, d'on sorgeix la llum definitiva. Diu el Concili Vaticà II: «L'Església creu que per mitjà de cada un dels seus membres i de tota la seva comunitat pot contribuir en molts punts a fer més humana la família dels homes i la seva història» (*Gaudium et spes*, 40).

L'Església en raó de la seva fe, no en raó de cap estratègia, sap que tot el que és autènticament humà li pertany, i no pot fer res més que treballar pel bé dels homes, de la seva dignitat i llibertat, sense fer cap distinció. L'Església, per la fe que l'engendra contínuament, sap que ella és «en Crist com un sagrament, o senyal i instrument de la unió íntima amb Déu i de la unitat de tot el llinatge humà» (*Lumen gentium*, 1). Per això, l'Església ha de cercar el bé de cada persona i així procura fer-ho mitjançant tantes i tantes realitats dels nostres pobles i parròquies, de manera senzilla i discreta, amb constància i abnegació.

Col·laborar amb l'Església mitjançant el suport econòmic perquè pugui complir millor la seva missió és, sense cap mena de dubte, la millor «inversió» per a anar fent una societat millor. I, en aquests moments d'incertesa i de refer tantes coses, els cristians hem de tenir el convenciment que si ens decidim a creure de veritat amb totes les seves conseqüències, aquesta fe, no les nostres forces i capacitats, ens convertirà realment en «ànima» del món. I la societat serà millor.

Agenda litúrgica de la setmana .....

18 ■ Diumenge XXXIII de durant l'any / Cicle B. Sant Aureli, màrtir. Dedicació de les basíliques de sant Pere i de sant Pau, apòstols.

Lectures: Daniel 12,1-3 / Salm 15 / Hebreus 10,11-14.18 / Marc 13,24-32

Litúrgia de les hores: Setmana I

19 ■ Dilluns. Sant Crispí, bisbe (s. III).
Lectures: Apocalipsi 1,1-4;2,1-5a / Salm 1 / Lluc 18,35-43

20 ■ Dimarts. Sant Octavi, màrtir (†284).

Lectures: Apocalipsi 3,1-6.14-22 /

Salm 14 / Lluc 19,1-10

21 □ Dimecres. La Presentació de Santa Maria, verge. Sant Gelasi, papa (s. V).

Lectures: Apocalipsi 4,1-11 / Salm 150 / Lluc 19,11-28

22 ■ Dijous. Santa Cecília, verge i màrtir (s. III).

Lectures: Apocalipsi 5,1-10 / Salm 149 / Lluc 19,41-44

23 ■ Divendres. Sant Climent, papa (†101). Sant Columbà, abat (s. VI-615). Santa Lucrècia, verge (†306).

Santa Felicitat, màrtir.

Lectures: Apocalipsi 10,8-11 / Salm 118 / Lluc 19,45-48

24 ■ Dissabte. Santa Flora, màrtir (†851). Sant Crisògon, màrtir (s. III).

Lectures: Apocalipsi 11,4-12 / Salm 143 / Lluc 20,27-40

25 □ Jesucrist, Rei de tot el món / Cicle B. Santa Caterina, màrtir (s. IV).

Lectures: Daniel 7,13-14 / Salm 92 / Apocalipsi 1,5-8 / Joan 18,33b-37

Els voluntaris de Càritas, portadors d'esperança | Redacció .....

El propassat dissabte 20 d'octubre va tenir lloc a l'espai Fòrum de Barcelona i a la basílica de la Sagrada Família la trobada conjunta del voluntariat de totes les Càritas de Catalunya, amb el lema «Els voluntaris de Càritas, portadors d'esperança».

La trobada va ser presidida pel cardenal arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, acompanyat pel cardenal arquebisbe de Tegucigalpa (Hondures), Óscar Andrés Rodríguez Maradiaga, president de Càritas Internacional.

L'acte central del matí va tenir lloc al recinte del Fòrum de Barcelona. La presidenta de Càritas Catalunya, Sra. Carme Borbonès, va donar la benvinguda als voluntaris i voluntàries que omplien l'aforament del recinte i una sala annexa, va afirmar que «la pobresa es manifesta de moltes maneres, com podem veure des de les Càritas parroquials», i va explicar que Càritas no pretén substituir la tasca de les administracions, en un moment en què aquestes no poden donar resposta a la realitat social actual. Tot seguit, el cardenal arquebisbe de Barcelona va adreçar la paraula a tots els assistents per agrair-los la multitudinària presència, gairebé la meitat dels més de 9.000 voluntaris que col·laboren en les deu diòcesis catalanes, i va subratllar que «el voluntariat és l'expressió de la fe cristiana». Les seves paraules també van acompanyar la presentació del ponent de la jornada, el president de Càritas Internacional.

El cardenal Rodríguez Maradiaga va pronunciar la conferència principal de la jornada, «Els voluntaris de Càritas, portadors d'esperança», en la qual va parlar del

paper del voluntariat, de com la tasca que l'Església fa a través del voluntariat permet de fer viure el Regne de Déu, de com en aquest Any de la Fe, que l'Església ha iniciat, Càritas ha de proclamar amb el servei i l'ajuda als més necessitats l'Amor de Crist i el compromís de l'Església. Rodríguez Maradiaga va ressaltar que Càritas no és solament una organització, sinó una acumulació de testimonis que han fet cert el desafiament de l'amor i que el voluntariat té futur si som capaços d'aprendre l'art d'estimar. El president de Càritas Internacional va emmarcar aquesta idea en un context social «de relacions líquides», fent referència al concepte del sociòleg polonès Zygmunt Bauman que, a través de la metàfora d'aquest estat de l'aigua, posa de manifest la fragilitat de les nostres societats i la seva deshumanització. En aquest sentit, el cardenal de Tegucigalpa va afirmar que l'actual crisi no té tan sols una dimensió econòmica; constata que cal recuperar «el sentit de la vida, és a dir, l'ecologia humana».

Maradiaga va posar com a exemple dues Càritas, la d'Iraq i la de Mauritània, per explicar com l'amor incondicional té força per a cohesionar i fer que les persones puguin viure en condicions adverses: «A la Càritas mauritana tots els qui hi treballen són musulmans, menys el director», va dir.

Abans d'acabar l'acte del matí, va adreçar unes breus paraules d'agraïment, en nom del Govern de la Generalitat de Catalunya, Joana Ortega, vice-presidenta de la Generalitat, acompanyada en l'acte per Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar Social i Família. En

el seu discurs es va felicitar per la feina que fan els tècnics i voluntaris de totes les Càritas de Catalunya, com una manera de col·laborar a construir país.

A la tarda, els quatre mil assistents es van traslladar a la basílica de la Sagrada Família, on el cardenal Rodríguez Maradiaga va presidir una solemne eucaristia, concelebrada pels bisbes de Catalunya i un bon grup de preveres, responsables de les Càritas parroquials. Durant la celebració, el cardenal tornà a recordar la importància del servei i la gratuïtat i invità els voluntaris de Càritas a fer-se servidors dels

més pobres i humils a imatge de Jesús de Natzaret. A tots els assistents se'ls va regalar un punt de llibre que recollia la imatge de la Medalla d'Or que el Parlament de Catalunya va concedir a Càritas Catalunya. Era una manera de retre homenatge, felicitar i posar la medalla a tots i cadascun dels nou mil voluntaris catalans.

(*) Extret de la declaració final del document de la 69a Assemblea de la Confederació de Càritas Espanyola de juny del 2012

Missatge dels voluntaris de Càritas .....

Com a voluntaris de Càritas fem nostres les paraules de Jesús: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum, a posar en llibertat els oprimits, a proclamar l'any de gràcia del Senyor» (Lc 4,18-19).

Són signes d'esperança malgrat tantes realitats denunciades, com recull la Declaració Final de la LXIX Assemblea de Càritas: Augmenten els índexs de pobresa i la cronificació de moltes situacions de precarietat. Creix l'empobriment dels més necessitats i l'enriquiment dels més poderosos, consolidant estructures d'injustícia i de sofriment contra els més desamparats. El clam dels empobrits ens parla del risc de fractura social. Tenim un model social tiranitzat pels interessos econòmics. L'administració, central i autonòmica, aposten per reduir en primer lloc les despeses en polítiques socials (*).

Des de Càritas, expressió de l'amor de la comunitat cristiana, volem ser signes d'esperança denunciant aquestes realitats, perquè les creiem superables. Les nostres eines són l'estimació, la gratuïtat silenciosa i constant, la donació als més febles, la força de Jesucrist, la denúncia profètica, l'acompanyament i els diferents projectes que lluiten per la dignitat sagrada de la persona. En aquesta tasca ens sentim germans de totes les entitats i persones que posen al centre de la seva acció els més desamparats.

Inaugurat el curs de l'Institut de Ciències Religioses de Vic .....

El dimarts 9 d'octubre tingué lloc l'acte d'inauguració del curs 2012-2013 a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic. La sessió començà a les 18:30 h, amb una eucaristia presidida per Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, celebrada a l'església del Seminari. S'invocà l'Esperit a fi que enforteixi i il·lumini la tasca de professors i alumnes en el progrés de la cultura i de la fe. Tot seguit, a les 19:30, tingué lloc l'acte d'inauguració del curs, amb una participació notable de professors, alumnes i amics.

La lliçó inaugural anà a càrrec de Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona, que, amb el títol «Celebrant el 50è aniversari del Concili Vaticà II», ens transportà amb gràcia i profunditat a reviure i actualitzar el do d'aquest gran esdeveniment eclesial. La lliçó serà publicada pròximament en la col·lecció Textos.

La directora de l'Institut, Dra. Begonya Palau, lliçó la memòria del curs 2011-2012 i remarcà l'entusiasme amb què es pren l'inici del segon cicle, el curs vinent, cicle dedicat a «Fe, història i cultura», que correspondrà a un màster civil. El Dr. Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, ens regalà unes paraules encoratjadores per als instituts superiors catalans i ens exhortà a continuar la feina. Per acabar, Mons. Romà Casanova ens demanà d'aprofundir enguany sobretot el Concili Vaticà II i el Catecisme de l'Església Catòlica, en unitat amb

tota l'Església universal, i donà per inaugurat el curs present.

Amb alegria constatem la perseverança en els estudis que oferim, que compta aquest semestre amb uns 85 alumnes i amb un bon equip de professors.

Durant l'acte també es féu un petit homenatge al professor Ernest Maruny, docent de l'assignatura Psicologia de la Religió, que aquest any arribava a la seva jubilació.

Un pisolabis, que donà l'oportunitat de major coneixença i amistat entre tots, cloïa l'acte. Ara ens toc treballar per continuar oferint una tasca de nivell en bé de la diòcesi de Vic. Sou tots convidats a conèixer-ho i estimar-ho.

Begonya Palau

Breus .....

► Mor el P. Antoni Moya Cano.

Nascut a la Barceloneta el Divendres Sant de 1928, aquest frare caputxí fou missioner a Colòmbia de 1955 a 1981. Al seu retorn a Catalunya, realitzà múltiples serveis a parròquies, a Badalona i a Barcelona. Des del

2005 servia al convent d'Igualada i era un dels capellans de l'Hospital i de la Llar del Sant Crist. Va morir al vespre del 16 d'octubre. Reposi en pau.

► **Jornada per les víctimes del trànsit.** La Delegació Diocesana de la Pastoral de la Carretera recorda que

avui, diumenge dia 18, també se celebra la jornada en memòria i pregària per les víctimes en accidents de trànsit. Recordem-los en la nostra oració.

Avui és la jornada de Germanor 2012

Aquest any el lema de la jornada de Germanor, com podeu veure en el cartell, és «L'Església contribueix a crear una societat millor».

És ben coneguda la dimensió pastoral i de propagació de la fe —i més enguany, que ens trobem dins l'Any de la Fe— que l'Església desenvolupa en tots els àmbits de la nostra societat. Però és potser en aquests moments de crisi econòmica quan pren més rellevància la dimensió social de les tasques que s'hi duen a terme. De tots és reconeguda la feina duta a terme per Càritas diocesana i les Càritas parroquials en bé de tots aquells que estan patint amb més força els embats de la crisi. Tota aquesta labor no seria possible sense la col·laboració de milers de cristians que fan seva la dimensió humana de la nostra fe, abocant treball, recursos i il·lusió en aquells que més ho necessiten. Però també ens calen espais i recursos per a poder dur a terme aquesta activitat, i en aquest cas, els locals parroquials i la tasca dels rectors és fonamental. I és en aquests mateixos locals on es desenvolupen altres tasques, com són l'ajuda als nens amb dificultats d'aprenentatge, les classes de català i castellà als nous nats, la formació per a les mares en risc d'exclusió, els tallers de confecció i reciclatge de vestits, l'acolliment d'espais d'arrel cristiana, etc.

I la contribució a crear una societat millor va més enllà de l'ajuda directa als més necessitats i es manifesta en la

formació en els valors cristians davant diferents etapes de la nostra vida: en la infància amb la catequesi de primera comunió, durant l'adolescència amb la formació per a la confirmació, en la etapa adulta amb la formació per al matrimoni, i en la darrera etapa de la vida amb l'atenció als malats.

També l'art cristià en les seves diferents expressions —arquitectura, pintura, escultura, escriptura— ha ajudat a crear una societat més rica culturalment. I els pensadors i teòlegs cristians han bastit un cos doctrinal que ha fet avançar la nostra societat cap a un model més just i igualitari.

Tota aquesta labor es duu a terme amb un bon aprofitament dels recursos econòmics, que fa que amb poc es pugui fer molt. També amb una gran transparència, publicant el balanç econòmic en aquesta diada.

El cartell ens recorda: «Ajudeu la vostra parròquia; hi guanyem tots». Per a poder continuar fent totes aquestes activitats us demanem la vostra col·laboració. L'aportació econòmica, que generosament pugueu fer en aquesta diada de Germanor, contribuirà a fer-les possibles.

Joan Carles Carles – Ecnòm

Infants

Fem feliços els infants i els ajudarem quan seràn grans.

La infantesa marca la vida de les persones.

A vegades sentim a dir: Pobres nens! Se'ls presenta un futur molt dur.

Totes les generacions han tingut la manca d'alguna cosa, i la família sempre ha estat el puntal per a créixer un infant amb seguretat i amb preparació.

L'estimació, la dedicació, la importància a l'infant que puguem tenir al davant són una bona herència per el seu futur.

No escatimem mai l'estona que puguem estar amb ells, posem-nos al seu nivell, proporcionem-los a cada edat el que necessitin, avui potser explicant un conte, jugant a fer castells i, si arribem a més grans junts, escoltant les seves propostes, les seves il·lusions, encara que des del nostre nivell ens sembli inútil fer la prova que ens proposen.

I riure, si cal, junts veient que allò no ha anat bé, però que els hem fet costat, i més endavant es sentiran més forts per a provar qualsevol cosa que se'ls presenti.

Teresa Medina Casanovas

Tardoral | Pere Oliva March.....

Quan arriba la tardor, els boscos que festegen la plana de Vic i delimiten racons mig encimbellats es vesteixen amb una expressió cromàtica que va del groc al vermell, passant per l'ataronjat i el bru. Les arbredes, que durant l'estiu mostraven un verd normalitzat, exhibeixen ara, sense pudor, una cridanera gamma de colors que conviden l'observador a aturar la mirada per a copsar la simfonia visual amb detall.

Si bé la tardor es caracteritza per una progressiva reducció de les hores de llum natural, per l'abundor de boires a les fondalades i per una baixada constant de les temperatures, el tapís arbrat llueix color i vida. És com si el presagi de l'hivern, ja pròxim i disposat a abaltir tota energia, atorgués al nostre paisatge la necessitat d'una vida que se sap conduïda cap a la paralització i la quietud.

Gaudir aquests dies d'un passeig tardoral és una proposta ben atractiva. Una matinal enfilant-se costa amunt per conquerir una ermita, per aturar-se en un tomb de camí, per descobrir als peus una plana adormida en la boira, és un exercici que per si mateix s'ho val prou.

I aquest cicle estacional al qual som sotmesos els humans i tota la natura ens convida a adonar-nos que el nostre pas per aquest món és veloç. Més accelerat del que ens pot semblar. La mutabilitat de tot plegat ens porta a mirar-nos la vida com l'única oportunitat per a

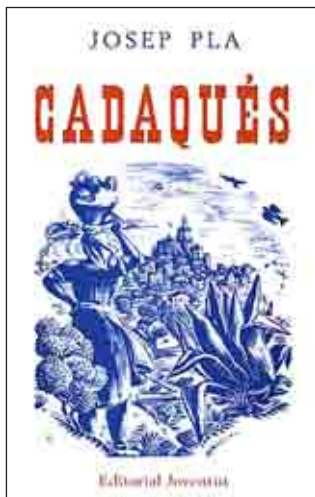
viure; per a descobrir-nos, descobrir el valor de l'altre en la presència omnipotent de Déu, que en Jesucrist sosté el fonament de la nostra existència.

Sender amunt, tot flairant l'alè humitejat del bosc que fumeja, aquestes consideracions en el mes de les ànimes poden portar-nos a valorar la vida rebuda, el do de l'amistat, la comunicació, el trobament amb l'altre, el perdó, com també la possibilitat de refer camins al ritme de les estacions i agrair el massatge visual, des de la penya, que ens obre a gaudir del lleure d'un matí de dissabte.

Aquests dies hem recordat els nostres difunts, com fulles caigudes en el bosc mudable que els nostres ulls contempen, però amb el rebrot esperançat i primaveral que la resurrecció dels morts conté. De ben segur que cadascú pot fer el seu recompte. A mesura que anem posant anys en el teixit ritmat de la vida, la catifa del bosc va adquirint un gruix més consistent. Han passat, van davant de nosaltres, ens precedeixen; però servem potser els seus rostres i, malgrat palpar la seva absència, tenim els ulls posats en el retrobament promés.

Sabem que l'hivern s'atansa, que la llum s'escurça, que el bosc es despulla impúdicament amb el pas dels dies, però l'esperança d'una primavera, ja presagiada per un fred sever, il·lumina un futur de vida. De vida plena.

Llibres | Cadaqués, de Josep Pla.....

Un rotatiu barceloní ha tomat a posar en solfa *Cadaqués* de Josep Pla. Amb el seu estil viu, poètic i ric d'ironia i humor, l'autor presenta les diverses facetes d'aquesta singular vila, característica de la Costa Brava. *Cadaqués* no és solament una interpretació de la història de la vila, sinó una personalíssima evocació del paisatge, de l'economia i de la psicologia d'aquella aïllada zona costera. L'autor escriu: «Cadaqués té tres gràcies. Primer, l'aigua dolça, l'aigua de la Font Vella, que a pesar de tenir pocs minerals és molt agradable. L'oli d'oliva; abans de les gelades del 1956 en el terme hi havia moltes oliveres; ara encara n'hi ha; tant llavors com ara l'oli de Cadaqués era el millor del país d'una manera inqüestionable; finalment, el peix, tot el peix i concretament l'anxova, no té comparació apreciable.»

full diocesà | Solsona i Vic.....

DIRECTORS:
VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.
REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC
ADMINISTRACIÓ:
Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60